Acest document reprezintă un instrument de documentare, iar instituțiile nu își asumă responsabilitatea pentru conținutul său.

►**B**

REGULAMENTUL (CE) NR. 1019/2002 AL COMISIEI

din 13 iunie 2002

privind standardele de comercializare a uleiului de măsline

(JO L 155, 14.6.2002, p. 27)

Astfel cum a fost modificat prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Commission Regulation (EC) No 1964/2002 of 4 November 2002 (*)	L 300	3	5.11.2002
►**M2**	Regulamentul (CE) nr. 1176/2003 al Comisiei din 1 iulie 2003	L 164	12	2.7.2003
►**M3**	Regulamentul (CE) nr. 406/2004 al Comisiei din 4 martie 2004	L 67	10	5.3.2004
►**M4**	Regulamentul (CE) nr. 1750/2004 al Comisiei din 8 octombrie 2004	L 312	7	9.10.2004
►**M5**	Regulamentul (CE) nr. 1044/2006 al Comisiei din 7 iulie 2006	L 187	20	8.7.2006
►**M6**	Regulamentul (CE) nr. 632/2008 al Comisiei din 2 iulie 2008	L 173	16	3.7.2008

(*) Acest act nu a fost publicat niciodată în limba română.

▼B

REGULAMENTUL (CE) NR. 1019/2002 AL COMISIEI

din 13 iunie 2002

privind standardele de comercializare a uleiului de măsline

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene,

având în vedere Regulamentul nr. 136/66/CEE al Consiliului din 22 septembrie 1966 privind organizarea comună a pieței în sectorul uleiurilor și grăsimilor ([1]), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 1513/2001 ([2]), în special articolul 35a,

întrucât:

(1) Uleiul de măsline are anumite calități, în special proprietăți organoleptice și nutritive care, ținând seama de costurile de producție, îi permit accesul la un preț de piață relativ ridicat în raport cu majoritatea celorlalte grăsimi vegetale. Ținând seama de această situație de piață, trebuie prevăzute noi standarde de comercializare a uleiului de măsline care să cuprindă, în special, norme speciale de etichetare suplimentare celor prevăzute de Directiva 2000/13/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 martie 2000 privind apropierea legislațiilor statelor membre referitoare la etichetarea și prezentarea produselor alimentare, precum și la publicitatea acestora ([3]), astfel cum a fost modificată prin Directiva 2001/101/CE a Comisiei ([4]), în special normele prevăzute la articolul 2.

(2) Pentru a garanta autenticitatea uleiului de măsline vândut, trebuie să se prevadă, pentru comerțul cu amănuntul, ambalaje mici, cu un sistem de închidere adecvat. Cu toate acestea, statele membre trebuie să poată autoriza o capacitate superioară pentru ambalajele destinate unităților colective.

(3) Pe lângă descrierile obligatorii pentru diferitele categorii de ulei de măsline prevăzute la articolul 35 din Regulamentul nr. 136/66/CEE, consumatorii trebuie informați cu privire la tipurile de ulei de măsline propuse.

(4) Ca urmare a tradițiilor agricole și a metodelor locale de extracție sau de amestec, uleiurile virgine de măsline care se comercializează direct pot avea calități și gusturi destul de diferite, în funcție de originea lor geografică. Acest lucru poate duce la diferențe de preț în cadrul aceleiași categorii care perturbă piața. Pentru celelalte categorii de ulei comestibil nu există diferențe esențiale privind originea, iar indicarea originii pe ambalajele destinate consumatorilor îi poate face pe aceștia să creadă că diferențele de calitate există într-adevăr. Pentru a nu perturba piața de uleiuri de măsline comestibile, trebuie stabilite standarde comunitare pentru denumirile de origine, care să se limiteze la uleiurile extra virgine și virgine care îndeplinesc condiții precise. Obiectivul este un program care să cuprindă denumirile obligatorii de origine pentru respectivele categorii de uleiuri. Cu toate acestea, în absența unui sistem de urmărire și control al tuturor cantităților de ulei de măsline aflat în circulație, introducerea unui astfel de program nu este posibilă în momentul actual, prin urmare trebuie introdus un program opțional pentru uleiurile extra virgine și virgine.

(5) Mărcile existente care cuprind referințe geografice pot fi folosite în continuare, cu condiția să fi fost oficial înregistrate în trecut, în conformitate cu Prima Directivă a Consiliului 89/104/CEE din

([1]) JO 172, 30.9.1966, p. 3025/66.
([2]) JO L 201, 26.7.2001, p. 4.
([3]) JO L 109, 6.5.2000, p. 29.
([4]) JO L 310, 28.11.2001, p. 19.

▼B

21 decembrie 1988 de apropiere a legislațiilor statelor membre privind mărcile ([1]), astfel cum a fost modificată prin Decizia 92/10/CEE ([2]), sau Regulamentul (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară ([3]), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 3288/94 ([4]).

(6) Denumirea de origine regională poate face obiectul unei denumiri de origine protejate (DOP) sau al unei indicații geografice protejate (IGP) în temeiul Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare ([5]), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2796/2000 al Comisiei ([6]). Denumirile care indică o origine regională trebuie rezervate DOP sau IGP, pentru a se evita confuzia în rândul consumatorilor și, prin urmare, posibilele perturbări ale pieței. În cazul uleiurilor de măsline importate, trebuie respectate normele privind originea nepreferențială prevăzute de Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar ([7]), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2700/2000 al Parlamentului European și al Consiliului ([8]).

(7) În cazul în care denumirea de origine a uleiului de măsline virgin se referă la Comunitate sau la un stat membru, trebuie să se țină seama de faptul că nu numai măslinele utilizate, ci și tehnicile și metodele de extracție influențează calitatea și gustul uleiului. Prin urmare, denumirea de origine trebuie să se refere la zona geografică în care a fost obținut uleiul de măsline care este, în general, și zona în care uleiul a fost extras din măsline. Cu toate acestea, în unele cazuri, locul de extracție a uleiului nu corespunde cu locul de recoltare a măslinelor, informație care trebuie precizată pe ambalaje sau pe etichetele ambalajelor, pentru a nu induce în eroare consumatorii și pentru a nu perturba piața.

(8) În cadrul comunității și al statelor membre, o mare parte din uleiul de măsline virgin comercializat este compus din amestecuri de uleiuri de măsline, care garantează o calitate constantă și caracteristici organoleptice tipice cerute pe piață. Caracteristicile tipice ale uleiului de măsline virgin din zonele în cauză sunt garantate, în ciuda, sau uneori, datorită unei mici proporții de ulei de măsline originar din altă zonă, adăugate. Prin urmare, pentru a permite o aprovizionare permanentă a pieței în funcție de curentele comerciale tradiționale și ținând seama de fluctuațiile volumelor de producție specifice culturilor de măsline, denumirea de origine care face trimitere la Comunitate sau la un stat membru trebuie menționată în cazul în care produsul este un amestec care conține un mic procent de ulei de măsline din alte zone. Cu toate acestea, în astfel de cazuri, consumatorii trebuie informați că produsul nu este în întregime originar din zona care face obiectul denumirii de origine.

(9) În conformitate cu Directiva 2000/13/CE, indicațiile precizate pe etichete nu pot induce cumpărătorul în eroare în ceea ce privește caracteristicile uleiului de măsline în cauză sau prin atribuirea uleiului de măsline în cauză de proprietăți pe care acesta nu le are, sau prin sugestii care îi atribuie caracteristici speciale specifice, de fapt, majorității uleiurilor. De asemenea, unele

([1]) JO L 40, 11.2.1989, p. 1.
([2]) JO L 6, 11.1.1992, p. 35.
([3]) JO L 11, 14.1.1994, p. 1.
([4]) JO L 349, 31.12.1994, p. 83.
([5]) JO L 208, 24.7.1992, p. 1.
([6]) JO L 324, 21.12.2000, p. 26.
([7]) JO L 302, 19.10.1992, p. 1.
([8]) JO L 311, 12.12.2000. p. 17.

▼B

indicații opționale des utilizate, specifice uleiului de măsline, necesită norme armonizate care să permită definirea precisă a acestora și care să asigure posibilitatea verificării acurateței lor. Prin urmare, noțiunile de „presare la rece” și „extracție la rece” trebuie să corespundă unei metode de producție tradiționale definită tehnic. Proprietățile organoleptice trebuie să se bazeze pe rezultate obiective. Aciditatea menționată izolat sugerează în mod greșit un nivel de calitate absolută, înșelătoare pentru consumatori, deoarece acest criteriu reprezintă o valoare calitativă numai în cadrul altor calități ale uleiului de măsline în cauză. Prin urmare, ținând seama de proliferarea anumitor indicații și a importanței lor economice, trebuie stabilite criterii obiective de utilizare a acestora în scopul clarificării pieței de ulei de măsline.

(10) Trebuie adoptate măsurile necesare pentru ca produsele alimentare care conțin ulei de măsline să nu înșele încrederea consumatorilor prin evidențierea reputației uleiului de măsline fără a preciza în mod clar compoziția reală a produsului. Prin urmare, proporția de ulei de măsline, precum și anumite indicații specifice produselor compuse exclusiv dintr-un amestec de uleiuri vegetale, trebuie precizate în mod clar pe etichete. În plus, trebuie să se țină seama de dispozițiile speciale prevăzute în anumite reglementări specifice produselor pe bază de ulei de măsline.

(11) Denumirile categoriilor de ulei de măsline corespund caracteristicilor fizice, chimice și organoleptice prevăzute de anexa la Regulamentul nr. 136/66/CEE și de Regulamentul (CEE) nr. 2568/91 al Comisiei din 11 iulie 1991 privind caracteristicile uleiurilor de măsline și ale uleiurilor din resturi de măsline, precum și metodele de analiză relevante ([1]), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 796/2002 ([2]). Toate celelalte indicații prevăzute pe etichete trebuie coroborate prin elemente obiective, pentru a evita inducerea în eroare a consumatorilor și denaturarea concurenței pe piața de uleiuri și grăsimi.

(12) În cadrul sistemului de control stabilit la articolul 35a alineatul (2) din Regulamentul nr. 136/66/CEE, statele membre trebuie să prevadă, în funcție de diversele precizări care pot fi făcute pe etichete, dovada care trebuie adusă și sancțiunile financiare aferente. Fără a elimina a priori nici o posibilitate, respectiva dovadă poate cuprinde fapte stabilite, rezultate ale analizei sau ale înregistrărilor fiabile, informații de ordin administrativ sau contabil.

(13) Deoarece controalele asupra întreprinderilor responsabile cu etichetarea trebuie efectuate de către statul membru în care acestea sunt înființate, trebuie prevăzută o procedură de colaborare administrativă între Comisie și statele membre în care este comercializat uleiul.

(14) În scopul evaluării sistemului prevăzut de prezentul regulament, statele membre în cauză trebuie să comunice situațiile și dificultățile întâlnite.

(15) Pentru a permite o perioadă de adaptare la noile standarde și de adoptare a mijloacelor necesare punerii lor în aplicare, perioada de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 2815/98 al Consiliului din 22 decembrie 1998 privind standardele de comercializare a uleiul de măsline ([3]), astfel cum a fost modificat ultima dată prin Regulamentul (CE) nr. 2152/2001 ([4]), trebuie prelungită, iar punerea în aplicare a prezentului regulament trebuie amânată.

([1]) JO L 248, 5.9.1991, p. 1.
([2]) JO L 128, 15.5.2002, p. 8.
([3]) JO L 349, 24.12.1998, p. 56.
([4]) JO L 288, 1.11.2001, p. 36.

▼B

(16) Comitetul de gestionare pentru uleiuri și grăsimi nu a emis un aviz în termenul stabilit de președinte,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

(1) Fără a aduce atingere Directivei 2000/13/CE, prezentul regulament prevede, la nivelul comerțului cu amănuntul, standarde specifice de comercializare a uleiurilor de măsline și a uleiurilor din turte de măsline menționate la punctul 1 literele (a) și (b), punctele 3 și 6 din anexa la Regulamentul nr. 136/66/CEE.

(2) În sensul prezentului regulament, comerț cu amănuntul înseamnă vânzarea de ulei către consumatorul final, în conformitate cu alineatul (1), în formă naturală sau inclus într-un produs alimentar.

Articolul 2

Uleiul menționat la articolul 1 alineatul (1) este prezentat consumatorului final în ambalaje cu o capacitate maximă de cinci litri. Aceste ambalaje sunt prevăzute cu un sistem de deschidere care să nu mai poată fi resigilat după prima desigilare, și sunt etichetate în conformitate cu articolele 3 – 6.

Cu toate acestea, în ceea ce privește uleiurile destinate consumului în restaurante, spitale, cantine sau alte unități colective similare, statele membre pot stabili o capacitate maximă a ambalajelor care să depășească cinci litri, în funcție de tipul de unitate în cauză.

Articolul 3

Etichetarea uleiurilor menționată la articolul 1 alineatul (1) cuprinde, în mod clar și indelebil, în plus față de descrierea comercială în conformitate cu articolul 35 din Regulamentul nr. 136/66/CEE, următoarele informații privind categoria de ulei:

(a) pentru uleiul de măsline extra virgin:

„ulei de măsline de categorie superioară obținut direct din măsline și exclusiv prin procedee mecanice”;

(b) pentru uleiul de măsline virgin:

„ulei de măsline obținut direct din măsline și exclusiv prin metode mecanice”;

(c) pentru uleiul de măsline compus din uleiuri rafinate de măsline și uleiuri de măsline virgine:

„ulei cu un conținut exclusiv de uleiuri de măsline care au suferit un tratament de rafinare și uleiuri obținute direct din măsline”;

(d) pentru uleiul din turte de măsline:

„ulei cu un conținut exclusiv de uleiuri obținute prin tratarea produsului obținut în urma extracției uleiului de măsline și uleiuri obținute direct din măsline”;

sau

„ulei cu un conținut exclusiv de uleiuri obținute prin transformarea uleiului din turte de măsline și uleiuri obținute direct din măsline”.

Articolul 4

(1) Doar uleiul de măsline extra virgin și virgin menționat la punctul 1 literele (a) și (b) din anexa la Regulamentul nr. 136/66/CEE pot

▼B

include o denumire de origine pe etichetă, în condițiile prevăzute la alineatele (2) – (6).

În sensul prezentului regulament, „denumire de origine” înseamnă trimiterea la o zonă geografică menționată pe ambalaj sau pe eticheta ambalajului.

(2) Denumirile de origine pot indica o origine regională pentru produsele care beneficiază de o denumire de origine protejată sau de o indicație geografică protejată în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2081/92. Astfel de denumiri sunt reglementate de regulamentul menționat.

În celelalte cazuri, denumirea de origine constă în trimiterea la un stat membru, la Comunitate sau la o țară terță.

(3) Denumirile mărcilor sau ale firmelor înregistrate până la 31 decembrie 1998 în conformitate cu Directiva 89/104/CEE sau până la 31 mai 2002 în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 40/94 nu sunt considerate denumiri de origine reglementate de prezentul regulament.

(4) În cazul importului dintr-o țară terță, denumirea de origine este stabilită în conformitate cu articolele 22 – 26 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92.

(5) Denumirea de origine care menționează un stat membru sau Comunitatea corespunde zonei geografice în care au fost recoltate măslinele în cauză sau în care se situează presa în care a fost extras uleiul din măsline.

Dacă măslinele au fost recoltate într-un stat membru sau într-o țară terță altele decât cele în care se situează presa în care a fost extras uleiul din măsline, denumirea de origine cuprinde următoarea mențiune:

„ulei de măsline (extra) virgin obținut în (denumirea Comunității sau a statului membru în cauză) din măsline recoltate în (denumirea Comunității, a statului membru sau a țării în cauză)”.

(6) În cazul amestecurilor de uleiuri de măsline extra virgine sau a uleiurilor de măsline virgine din care, în sensul alineatului (5) primul paragraf din prezentul articol, 75 % este originar din același stat membru sau din Comunitate, se poate indica originea principală, urmată de o precizare a procentului minim (mai mare sau egal cu 75 %) care provine efectiv din principala zonă de origine.

Articolul 5

Printre indicațiile opționale care pot figura pe etichetele uleiului prevăzute la articolul 1 alineatul (1), indicațiile prevăzute de prezentul articol trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

(a) indicația „prima presare la rece” poate figura numai pentru uleiurile de măsline virgine sau extra virgine obținute la o temperatură mai mică de 27 °C în urma unei prime presări mecanice a pastei de măsline, printr-un sistem tradițional de extracție pe bază de prese hidraulice;

(b) indicația „extracție la rece” poate figura numai pentru uleiurile de măsline virgine sau extra virgine obținute la o temperatură mai mică de 27 °C printr-un procedeu de percolare sau centrifugare a pastei de măsline;

(c) indicația proprietăților organoleptice poate figura numai dacă acestea se bazează pe rezultatele unei metode de analiză prevăzute de Regulamentul (CEE) nr. 2568/91;

(d) indicația acidității sau acidității maxime poate figura numai în cazul în care este însoțită de indicația valorii peroxidice, a conținutului de ceară și a absorbției de ultraviolete determinate în conformitate cu Regulamentul (CEE) nr. 2568/91, înscrisă cu caractere de aceeași dimensiune și în aceeași rază vizuală.

▼B

Articolul 6

(1) În cazul în care prezența uleiurilor, prevăzută la articolul 1 alineatul (1), într-un amestec de ulei de măsline și alte uleiuri vegetale este evidențiată pe etichete în alt loc decât în lista de ingrediente prin cuvinte, imagini sau reprezentări grafice, amestecul în cauză trebuie să cuprindă următoarea descriere comercială: „Amestec de uleiuri vegetale (sau denumirile exacte ale uleiurilor vegetale în cauză) și ulei de măsline”, urmată imediat de indicarea proporției de ulei de măsline din amestec.

Prezența uleiului de măsline poate fi evidențiată cu ajutorul imaginilor sau reprezentărilor grafice pe eticheta unui amestec în conformitate cu primul paragraf numai în cazul în care proporția de ulei de măsline depășește 50 % din amestecul în cauză.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute de reglementările specifice anumitor produse care conțin ulei de măsline, în cazul în care prezența uleiului de măsline într-un produs alimentar, altul decât cel prevăzut la alineatul (1), este evidențiată pe etichetă în alt loc decât în lista de ingrediente, prin cuvinte, imagini sau reprezentări grafice, descrierea comercială a produsului este imediat urmată de indicarea proporției de ulei de măsline în raport cu greutatea netă totală a produsului alimentar.

Proporția de ulei de măsline adăugat în raport cu greutatea netă totală a produsului alimentar poate fi înlocuită cu procentul de ulei de măsline adăugat în raport cu greutatea totală a grăsimilor, adăugând totodată indicația „proporție de grăsimi”.

(3) În cazul uleiului din turte de măsline, alineatele (1) și (2) se aplică, *mutatis mutandis*, înlocuind cuvintele „ulei de măsline” cu „ulei din turte de măsline”.

Articolul 7

La cererea statului membru în care se află adresa producătorului, a unității de ambalare sau a vânzătorului care figurează pe etichetă, partea în cauză furnizează informațiile justificative prevăzute la articolele 4, 5 și 6, pe baza unuia sau mai multora dintre elementele următoarele:

(a) elemente reale sau stabilite științific,

(b) rezultate ale analizelor sau ale înregistrărilor automate pe eșantioane reprezentative,

(c) informații de ordin administrativ sau contabil ținute în conformitate cu normele comunitare și/sau naționale.

Statul membru în cauză admite o toleranță între indicațiile menționate la articolele 4, 5 și 6 și care figurează pe etichete și concluziile stabilite pe baza informațiilor justificative prezentate și/sau a expertizelor comparative, ținând seama de acuratețea și frecvența metodelor și informațiilor în cauză și, după caz, de acuratețea și frecvența expertizelor comparative.

Articolul 8

(1) Comisiei i se comunică de către fiecare stat membru denumirea și adresa organismului sau organismelor responsabile cu monitorizarea punerii în aplicare a prezentului regulament, iar Comisia informează celelalte state membre și eventualele părți interesate, la solicitarea acestora.

(2) Statul membru în care se află adresa producătorului, a unității de ambalare sau a vânzătorului care figurează pe etichetă, ca urmare a unei cereri de verificare, prelevă eșantioane înainte de sfârșitul lunii următoare celei în care s-a depus cererea și verifică veridicitatea indicațiilor de pe etichetele în cauză. Respectiva cerere poate fi adresată de către:

(a) departamentele competente ale Comisiei;

▼B

(b) o organizație de agenți desemnată de statul membru în cauză în conformitate cu articolul 4a din Regulamentul (CE) nr. 1638/98 al Consiliului ([1]);

(c) organismul de control al unui alt stat membru.

(3) Cererile menționate la alineatul (2) sunt însoțite de toate informațiile necesare verificării solicitate, în special:

(a) data de prelevare sau de achiziționare a uleiului în cauză;

(b) denumirea sau forma juridică și adresa întreprinderii în care a fost prelevată proba sau din care a fost achiziționat uleiul în cauză;

(c) numărul de loturi în cauză;

(d) exemplare ale tuturor etichetelor care apar pe ambalajul uleiului în cauză;

(e) rezultatele analizei sau ale altor expertize comparate care să indice metodele utilizate și denumirea și adresa laboratorului sau expertului în cauză;

(f) după caz, denumirea și adresa furnizorului uleiului în cauză, după cum au fost declarate de către unitatea de comercializare.

(4) Înainte de sfârșitul celei de-a treia luni de la data cererii menționate în alineatul (2), statul membru în cauză informează solicitantul cu privire la numărul de ordine alocat cererii și la acțiunea întreprinsă în acest scop.

Articolul 9

(1) Statele membre adoptă măsurile necesare respectării prezentului regulament, inclusiv în ceea ce privește regimul de sancționare.

Comisiei i se comunică de către statele membre măsurile adoptate în acest scop până la 31 decembrie 2002 și modificările respectivelor măsuri, înainte de sfârșitul lunii următoare celei în care au fost adoptate.

▼M3

Republica Cehă, Estonia, Cipru, Letonia, Lituania, Ungaria, Malta, Polonia, Slovenia și Slovacia comunică Comisiei măsurile luate în acest scop până la 31 decembrie 2004 cel târziu, precum și modificările la măsurile respective, înainte de sfârșitul lunii următoare adoptării acestora.

▼B

(2) În scopul verificării indicațiilor menționate la articolele 5 și 6, statele membre în cauză pot introduce un sistem de aprobare a întreprinderilor ale căror instalații de ambalare se situează pe teritoriul lor. Respectiva aprobare este obligatorie pentru indicațiile prevăzute la articolul 4.

Aprobarea, precum și o identificare alfanumerică, se acordă, la cerere, oricărei întreprinderi care îndeplinește condițiile următoare:

(a) dispune de instalații de ambalare;

(b) se angajează să culeagă și să păstreze informațiile justificative solicitate de statele membre în conformitate cu articolul 7;

(c) dispune de un sistem de depozitare care face posibilă verificarea originii uleiurilor care poartă o denumire de origine de către statul membru în cauză, după cum consideră necesar.

Pe etichetă se menționează, după caz, identificarea alfanumerică a unității de ambalare aprobate.

(3) Statele membre pot continua să considere ca aprobate unitățile de ambalare a uleiurilor cu o denumire de origine în conformitate cu

([1]) JO L 210, 28.7.1998, p. 32.

▼B

Regulamentul (CE) nr. 2815/98, care îndeplinesc condițiile necesare aprobării pentru anul comercial 2001/02.

Articolul 10

Statele membre în cauză înaintează Comisiei, până la 31 martie în fiecare an, un raport cu privire la următoarele informații privind anul precedent:

(a) cererile de verificare primite în conformitate cu articolul 8 alineatul (2);

(b) verificările efectuate și verificările în curs, începute în anul comercial precedent;

(c) rezultatele verificărilor efectuate și ale sancțiunilor aplicate.

Raportul prezintă aceste informații în funcție de anii în care s-a efectuat verificarea și de tipul de încălcare. Dacă este cazul, raportul prevede eventualele dificultăți speciale întâlnite și îmbunătățirile propuse privind verificările.

Articolul 11

La articolul 7 din Regulamentul (CE) nr. 2815/98, data de „30 iunie 2002” se înlocuiește cu „31 octombrie 2002”.

Articolul 12

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în a șaptea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

▼M2

(2) Se aplică de la 1 noiembrie 2002.

Articolele 2 și 3, articolul 5 literele (a), (b) și (d) și articolul 6 se aplică de la 1 noiembrie 2003.

▼M6

Articolul 5 litera (c) se aplică de la 30 noiembrie 2008.

▼M2

Articolul 11 se aplică de la 1 iulie 2002.

Cu toate acestea, produsele fabricate și etichetate legal în Comunitate sau importate legal în Comunitate și puse în liberă circulație înainte de 1 noiembrie 2003 pot fi comercializate până la epuizarea stocurilor.

▼B

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.